

Autor: Paul Gottfried

Když jsem byl před nedávnem nucen přetrpět mnoho hodin ve stísněném prostoru v letadle směřujícím z Londýna do Washingtonu DC, byl jsem tak zoufalý, že jsem sáhnul po vykřičeném britském bulváru *The Daily Mail*, jež mi nabídla letuška. Na straně čtyři mě pak upoutal sloupek z pera známé kritičky imigrace z Třetího světa **Melanie Phillips**, 1] která v roce 2006 vydala svoji knihu *Londonistan*, v níž se hluboce rozhořčuje nad islamistickou kolonizací Londýna. S jejími texty jsem se měl rovněž tu čest setkat v nejrůznějších neokonzervativních publikacích, přičemž jejich nosným tématem je upozorňování na nejrůznější nebezpečí hrozící židovskému národu ze strany křesťanského supersessionismu 2] (Phillipsová je Židovka neustále stojící na stráž proti „nepřátelům“).

Zřejmě křesťanské přesvědčení, že nová smlouva Boha s lidem prostřednictvím Krista je nadřazena dřívější židovské úmluvě, představuje hrozbu veškerému židovstvu. Jeden by se až domníval, že toto nebezpečí je v alarmující míře přítomno všude, kde se scházejí ortodoxní křesťané, a to až do okamžiku, kdy výslovně prohlásí, že existují dvě stejně platné úmluvy: jedna pro Židy a druhá pro ně. Phillipsová však nikde ani slůvkem nezdůrazňuje, že by tato náboženská velkorysost měla být vzájemná. Zřejmě se coby neokonzervativce neobtěžuje se starostmi o hloupé gojím.

Ve svém posledním sloupku Phillipsová lamentuje nad tím, že britský politik **George Galloway**, jenž vyhrál volby v severní Anglii, se obrací k muslimskému voličstvu. Popisuje jej coby labouristického renegáta dosáhnuvšího úspěchu v barvách toryů a nazývá jej proto „zdiskreditovaným demagogem, jehož náhlý triumf se může stát hrozbou britské demokracii.“ Galloway měl navíc tu drzost chválit zbožnost svého muslimského elektorátu, přičemž si neodpustil poznámku (což Phillipsovou pobouřilo nejvíce) o svém muslimském konkurentovi z labouristických řad, který měl údajně pít alkohol, což je v rozporu s učením Koránu.

Galloway viditelně vsadil na stejnou alarmující strategii jako bývalý londýnský primátor Ken Livingstone, 3] jenž v současnosti vede lýtý boj se svým konzervativním nástupcem Borisem Johnsonem. Livingstone se taktéž pochvalně vyjádřil o muslimské zbožnosti, čímž si vysloužil podezření, že je ve spojení s Muslimským bratrstvem, jehož cílem je dobýt svobodný svět ve

jménu islámu. Phillipsová vyjádřila obavu, že Livingstone, stejně jako Galloway, může zvítězit vsazením na „antidemokratickou kartu.“ A pokud Livingstone zvítězí v Londýně, může to pro ostatní levicové bezskrupulózní politiky znamenat inspiraci k prosazování islamistické, protizápadní, protihomosexuální a protizidovské politiky... V sázce je údajně demokratické zřízení jako takové, jež se může stát nejenom prostředkem šíření náboženského fanatismu, nýbrž i rozložení Západu jako takového.

Nechme nyní stranou otázku, zdali si Anglie nebo USA mohou dovolit obohacující zkušenost v podobě vpádu hordy islámských kolonistů do svých zemí a zaměříme se na to, jak se vlastně Livingstonovo nebo Gallowayovo chování odlišuje od ostatního politického kuplířství v naší „vzorové demokracii“? Odmítl snad **Chuck Schumer** setkání s chasidskými Židy v Brooklynu s ohledem na jejich autoritářskou teokratickou kulturu? Nečiní snad spolu s Joem Liebermanem ústupky sionistickým organizacím, jež tuto zemi zatahují do cizích rozmíšek? Livingstone a Galloway nejsou prvními politiky snažícími se etablovat nekřesťanské minority ve svých volebních obvodech.

Ještě podivnější je však opakované užívání termínu „Západ“ ze strany Phillipsové, která toto kulturní a geografické vymezení chápe v ryze nekonzervativním smyslu. Jedná se o označení politické kultury, vyznačující se prožidovskými, proizraelskými, filohomosexuálními a filofeministickými postoji. Když jsem kráčet ulicemi Vídně a Londýna, tedy měst, jež se zhruba stejnou měrou zapsala do historie „Západu“ v původním smyslu slova, nevidím zde mnoho stop onoho „Západu“ dle Phillipsové. Všude, kam se podívám, vidím spoustu kostelů, paláců a soch, jež byly zhusta vztyčeny na počest nedemokratickým a nežidovským národním hrdinům. Mám si tedy myslet, že tato města byla nedostatečně „západní“ jen proto, že mimo jistých omezených oblastí nevzývala „totemy západu“, které uctívá Phillipsová?

Již dlouho se snažím přijít na kloub této znepokojující „posedlosti přítomností.“ Když ponechám stranou případnou absolutní kulturní negramotnost nebo strach určité části židovstva z antisemitismu minulosti, nemám potuchu, proč by měl někdo mít důvod ztotožňovat koncepci Západu se zjednodušenou vizí, již si vysnila Phillipsová? V tom případě bychom rovnou mohli celou představu o Západu zredukovat na práva zvířat, rockovou hudbu a pěstování organické zeleniny. Jak Phillipsová nahlíží na euroamerické kritiky práv homosexuálů a sekularismu? Jsou dle dnešních měřítek považováni za „protizápadní,“ stejně jako druhy tradiční západní kultury?

Kam tady máme přesně zařadit Bacha, Luthera, Pascala, **Samuela Johnsona** nebo krále Jakuba, když zřejmě žádný z nich by se neztotožňoval s našimi pozdně moderními politicko-morálními náhledy? Nepovažujeme je tedy za součást „Západu“? Pokud ne, kam bychom tedy tyto osobnosti a mnoho dalších velikanů, na něž jsme ještě před pěti minutami nahlíželi jako na pilíře západního světa, měli zařadit? Nechce se mi věřit, že by Phillipsová a její příznivci byli takovými historickými ignoranty, jakými se na první pohled zdají.

Článek Paula Gottfrieda **What the Hell is “The West”?** byl původně publikován v Taki's Magazine.

Poznámky DP:

- 1] Více o Mellanie Phillips viz Benjamin Kuras: Británie na pokraji války: multikulti, imigrace a politická korektnost.
- 2] Supersessionism – viz Teologie náhrady.
- 3] Mezi další vlivné zastánce islámu patří i např. princ Charles („Následujme islámskou cestu, pokud chceme zachránit svět“, vyzývá princ Charles).